

het onderwerp te varieeren, en den „Werkenden Stand” te symboliseeren, hetzij in een grooten bijenkorf, in rondfladderende nijvere bijtjes....

En ook met nieuwjaar placht hij aan zijn vrienden een groet te zenden waarvoor hij een tekeningetje maakte en dit in plaatsnede vermenigvuldigde.

Aardig, persoonlijk, zijn deze uitingen van kleine grafiek, zonder veel pretentie, toch veelal blaadjes van fijne distinctie geworden.

Een ook van kleur en opzet zeer fijn drukje is dat wat Wierink in het vredesjaar 1919 van den Zuiderkerkstoren maakte, waar de witte duiven om heen fladderden.

Die Zuiderkerkstoren heeft behalve haar architecturaal schoon, waar Wierink zeer gevoelig voor is, nog meerdere beteekenis, want zij neemt een merkwaardige plaats in zijn leven in.

Hij schreef er dan ook bij:

In de schâuw van dezen toren
werd ik geboren. ✱
Later op der schole bank,
Hoorde ik zijn klokkenklank.
Nu nog meldt zijn donkre slag
't Einde van mijn werkdag.

De Industrieschool van den Werkenden Stand is n.l. op de Groenburgwal gevestigd.

In zijn werk, vooral in het latere, komt meer en meer een neiging tot het decoratieve, tot het vlak-ornamentale. Zijn voorkeur gaat dan ook meer uit naar de „toegepaste” dan wel naar de „vrije” kunst, en zijn grafiek is vooral, in de op zich zelf staande platen bedoeld als een zekere decoratie; maar het liefst geeft het er een bepaalde bestemming aan.

Zoo heeft hij ook nu weer een prentenboek gereed (dat op een uitgever wacht) waarvan de historie natuurlijk in Artis speelt. Het is vol humor en vernuft, behandelt de historie en de lotgevallen van een losgebroken aap, en in passende karakters is het verhaal er bij „geschreven”. Maar om zoo'n prentenboek te kunnen ontwerpen en in elkaar te zetten, daartoe zijn stapels van studies noodig geweest. En evenals van dien Japanner, die drie jaar noodig had om een kreeft te bestudeeren, vóór hij er een op een kakemono kon schilderen, zoo is ook Wierink's werken in Artis al maar „studeeren” geweest.

Wij mogen hier wel eens even bij stilstaan, omdat er, naar verhouding van vroeger, tegenwoordig eigenlijk geen „studies” meer gemaakt worden. Men maakt liefst direct een ding dat „verkoopbaar” is, en werkt dan ook geheel in die richting en niet uit lust tot studeeren, tot weten, tot kennen en kunnen.